

ČLOVEK.

MIRAN JARC.

Sredi težke noči je udarila večnost ob bron duše...
in zvon je trpko zabrnel nad speče mesto — — —

O, ruševina mojih davnin: svetlikanje nad močvirjem...
črepinje v mlaki zrcalečih se zvezd...

O, dobri ljudje, prijatelji solnea, vitezi bodoče besede,
sestre radosti, točajke godbe, — — —
ali že davno počivate v grobu?
Ali je moje kraljestvo — grob?!

Ne vidim vas, ne slišim vas ob tej uri brneče duše...
samotne roke krilijo v brezupo temó — — —

Čujem — kot, da mi kdo s kladivom nabija po sreč:
»Pokličem te ob uri izpolnitve!
Kako visoko si zrastle drevo, ki sem te zasadil za večnost?!

Ime sem ti dal in te razložil od zemlje in nebesa,
od korenin, od zvezda, drevo na gori!
Pokličem te...«

Ne! Ne!

O, grozni glas iz noči!

Glej:

deset let: komaj svoje ime sem zaznal,
še deset let: komaj govoriti sem znal,
še deset let: komaj brate in sestre sem zbral
in ljudi v sovražnike in prijatelje razdeljeval,
še deset let: komaj sem si dom dogradil,
še deset let: o, kedaj se bom odpočil!

A ti, čakaš, čakaš...

Kako,

samo v nočeh za hip, kedaj
vžarela je misel vesoljna
kot zarja in klicala v onkraj,
a v jutru je roka zamahnila
in slutnja kot megla je dahnila.

Ne odtod, ne odtod!

Zdaj so še bratje in sestre v gosteh
in radost in pesem in smeh,
še ni solnce zašlo za goró!

V noč samotno krilijo roke...

Nikogar ni...

Še moj odmev je gluh in suh...

in sem in nisem — — —

tu je samo ena resnica:

»Nisi drevo, nikoli ne zrasteš v drevo!«

Vidim: moje misli kot okamenela kače — ogromne korenine
se široko plazijo pod zemljo...

Sredi težke noči je odbila večnost ob duše bron in večnost preži, preži, preži...